

SCRISOARE CIRCULARĂ

august 1972

Vă salut din inimă în Numele scump al lui Isus, cu aceste cuvinte din Isaia 54:14,15,17: *„Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește frica, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine. Dacă se urzesc uneltiri, nu vin de la Mine; oricine se va uni împotriva ta, va cădea sub puterea ta... Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere și pe orice limbă care se va scula la judecată împotriva ta, o vei osândi.”*

Noi trebuie să fim siguri de acest lucru și anume că Dumnezeu va lupta pentru noi dacă ne punem de partea Lui. Noi ne găsim acum în plină luptă spirituală. Totuși, Domnul a învins pentru noi toate puterile vrăjmașe. Putem spune plini de siguranță: *„Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?”* Orice armă făurită împotriva poporului lui Dumnezeu nu va reuși să îl atingă sau să-l vatăme. Tot așa, fiecare limbă care se va ridica împotriva aleșilor lui Dumnezeu, va fi dovedită ca fiind mincinoasă. Aceasta este moștenirea celui care se încrede în Dumnezeu și își pune întreaga încredere în El.

Vești de pe câmpul de misiune

În decursul ultimelor luni, am avut din nou ocazia să văd modul în care a dăruit Dumnezeu o minunată trezire unui mare număr de țări ca: Finlanda, regiunea italiană a Siciliei, în Europa sau pe alte continente. Pretutindeni sunt oameni care mărturisesc că prin Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu au primit hrana spirituală pe care o așteptau de mult timp. Predicile fratelui Branham sunt răspândite pretutindeni în diferite limbi sub formă de broșuri sau benzi audio. Dumnezeu veghează ca Cuvântul Său să nu se întoarcă la Sine fără rod. El a descoperit Cuvântul Său alor Săi, prin Duhul Sfânt.

Adevărurile biblice strălucesc în deplina lumină a lui Dumnezeu, ca niciodată înainte. Din păcate, nu dispunem acum de spațiul necesar pentru descrierea detaliată a lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut într-un număr așa de mare de persoane.

Întrebări și răspunsuri

În lunile trecute Dumnezeu mi-a arătat necesitatea de a prezenta, în lumina Sfințelor Scripturi, bazele pentru zidirea unei comunități spirituale. Printre frați se pune mereu întrebarea: „Cum poate recunoaște cineva dacă el a fost chemat să predice și care sunt îndatoririle lui în Împărăția lui Dumnezeu? Cum sunt așezați în slujbă bătrânii adunării și care sunt condițiile pe care ei trebuie să le îndeplinească pentru aceasta?”

În mod intenționat nu am tratat până acum aceste probleme, deoarece eu nu am primit de la Domnul decât însărcinarea de a predica din oraș în oraș Cuvântul descoperit. Nu am primit porunci privitoare la înființarea de comunități, nici de a rândui bătrâni într-o adunare. Eu cred că din această ultimă proclamare a Cuvântului nu vor ieși dogme noi, ci mai degrabă, va rezulta Trupul lui Isus Hristos, care va fi răpit. Totuși, având în vedere bisericile existente, nu mă pot sustrage responsabilității de a prezenta întregul plan al lui Dumnezeu. Porunca pentru zidirea Bisericii face parte din acest plan, iar eu trebuie să arăt modalitatea în care aceste slujbe lucrează în comunitate.

Biserica lui Isus Hristos

Biserica lui Isus Hristos nu este o organizație omenească, ci o instituție divină. Hristos a spus: „*Și Eu îți spun...pe această piatră voi zidi Biserica Mea și Porțile Locuinței Morților nu o vor birui.*” Nașterea și zidirea Bisericii lui Isus Hristos sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu. Biserica Sa stă numai sub călăuzirea Duhului Sfânt și a

Cuvântului lui Dumnezeu. Interpretările și doctrinele oamenilor nu își au locul în interiorul ei. Modelul care ne este dat este acela al primei Biserici creștine, așa cum ne este prezentat în Scriptură. Dorim în mod deosebit să ne ocupăm de cele cinci slujbe, de așezarea bătrânilor, pentru a arăta modul de lucrare a acestora în Biserică. Conform Efeseni 4:11-12, Dumnezeu a așezat în Biserică apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători. Aceste cinci slujbe sunt destinate pentru zidirea Trupului lui Hristos și pentru a-i cârmui pe sfinți așa încât ei să devină capabili să efectueze o slujbă în Biserică. Acolo unde aceste slujbe lipsesc, nu poate fi vorba nici despre exercitarea lor și nici de zidirea trupului lui Isus Hristos. Dumnezeu a dăruit aceste slujbe Bisericii și de aceea este necesară o chemare divină pentru slujbă.

Nici un apostol, proroc, evanghelist, păstor sau învățător nu poate fi chemat sau ales de o biserică. În Scriptură vedem chiar opusul: „Și **El a dat pe unii...**” În Biserica Noului Testament găsim mai întâi slujba de apostol, căci apostolilor le-au fost încredințate de către Domnul tainele Cuvântului Său. Tot ce a fost descoperit prin prorocii Vechiului Testament în privința istoriei mântuirii, vedem împlinit în cursul epocilor Bisericii Noului Testament. Apostolii aveau o privire pătrunzătoare și adâncă a lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, primind din partea Domnului misiunea de a comunica Bisericii ceea ce le-a încredințat El. Pavel păstra la rang de onoare slujba sa de apostol, întrucât el se prezenta întotdeauna cu acest titlu la începutul epistolelor sale. El a scris romanilor: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi.*” În 1 Cor.1, el spune: „*Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu...*” În 2 Cor. 1, Galateni 1 și Coloseni 1, el scrie aproape aceleași cuvinte. În Tit 1, Pavel scrie: „*Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia.*” Din aceste cuvinte reiese că Pavel nu punea accentul pe slujba sa de evanghelist, ci pe responsabilitatea sa în privința credinței celor aleși, și a cunoștinței

adevărului. Dacă astăzi, un slujitor al lui Dumnezeu s-ar prezenta la începutul scrisorilor sale sau al predicilor sale în maniera cum a făcut-o Pavel, nouă ni s-ar părea ceva deplasat. Totuși, Pavel credea că este potrivit, condus fiind de Duhul Sfânt, să spună chiar de la începutul epistolelor sale care era slujba și sarcina pe care Dumnezeu i le-a încredințat. Aceste lucruri arată că un om al lui Dumnezeu reprezintă și expune punctul de vedere dumnezeiesc. Ceea ce scria el referitor la istoria de mântuire conform cu cuvintele profetice, era la fel de important ca și învățătura lui. Rânduielele din Biserică privitoare la botez, Cina Domnului, practicarea darurilor Duhului sau așezarea bătrânilor în Biserică, i-au fost descoperite lui Pavel de către Dumnezeu.

Cine participă la zidirea Bisericii?

1 Cor.12:4-11 ne descrie diversele acțiuni ale Duhului Sfânt în fiecare mădular al Bisericii lui Isus Hristos. Acest cuvânt este ca o oglindă în care putem să ne vedem pe noi înșine și locul în care suntem. În versetul 7, citim: „*Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.*” Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie cuprins de acțiunea Duhului Sfânt, iar descoperirea trebuie să o posede toți pentru binele comun. De la versetul 8 ne sunt descrise cele nouă manifestări ale Duhului care se dezvoltă prin descoperirea celor nouă daruri ale Duhului Sfânt. În vers. 9 putem citi: „*Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește.*” Scriptura mărturisește, deci, că fiecare mădular al Bisericii are parte de călăuzirea Duhului Sfânt.

Adevărata Biserică ca și Trup al lui Hristos

În 1 Cor.12:12, Biserica este prezentată ca fiind Trupul spiritual compus din mai multe mădulare. Mădularele Trupului sunt diferite, dar ele aparțin unul de celălalt, depind unul de celălalt și sunt unite prin pielea care le acoperă. Întreg Trupul lui Isus Hristos este

parcurs de viața lui Hristos și este îmbrăcat cu puterea Sa. În versetul 13 ne este spus că noi toți am fost botezați de același Duh și adăpați din același Duh. Aceasta este mărturia Sfintei Scripturi. Fiecare credincios autentic este botezat cu Duhul Sfânt și prin aceasta este așezat sub directa conducere a Duhului Sfânt. În pofida diferențelor dintre mădulare, ele totuși se respectă și se recunosc, căci împreună formează un singur Trup și se supun lui Hristos, care este Capul.

Dumnezeu a rânduit

Noi citim în 1 Cor. 2:28: „*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători;...*” Vedem astfel că Biserica nu este întemeiată de oameni, ci de Isus Hristos. Recunoaștem, în același timp, că tot ce este numit „Biserică a Domnului”, nu este numit în mod exagerat așa. Această expunere biblică are scopul de a da fiecăruia ocazia să se cerceteze pe sine însuși și pentru a constata dacă aparține în mod real Bisericii lui Isus Hristos. Așa cum este scris în Efes.4:11, în mod identic este scris aici că Dumnezeu a rânduit în Biserică „*întâi, apostoli, al doilea, proroci, al treilea învățători,...*” etc. Toți cei care fac parte din Biserica Domnului respectă rânduiala divină și recunosc slujba fiecărui slujitor trimis de Dumnezeu, indiferent dacă acesta este un apostol, proroc sau învățător. Tot ceea ce a rânduit Dumnezeu pentru zidirea Bisericii va fi primit cu recunoștință de toți cei care fac parte din Trupul lui Isus Hristos. Slujbele de păstor sau de evanghelist sunt cunoscute în general. În privința celorlalte trei slujbe, lucrurile par a fi diferite. Totuși, Dumnezeu a considerat că și acestea sunt necesare și de aceea le-a dăruit pentru zidirea Bisericii.

Citim în Faptele Ap.13:1 „*În Biserică din Antiohia erau niște proroci și învățători...*”, după care ne sunt date numele acestor slujitori ai lui Dumnezeu. În timp ce slujeau Domnului, Duhul Sfânt a spus: „*Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat!*” Putem observa că s-au pus mâinile peste ei ca semn de confirmare și nu de punere în slujbă, căci aceasta era deja

confirmată de Dumnezeu. În versetul 4 este scris: „*Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt...*”

De acest lucru avem noi nevoie astăzi: de oameni ai lui Dumnezeu a căror chemare și slujbă au fost descoperite și confirmate de Biserică, înainte ca aceștia să poată pleca în misiune. Astăzi se poate auzi mereu: „Noi Îl avem pe Hristos și de aceea nu avem nevoie nici de apostoli, nici de proroci.” Prin astfel de vorbe se dorește a se spune că Biserica primară nu Îl avea pe Hristos și acesta este motivul pentru care Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, proroci și învățători? Se vrea să se spună că Biserica din Antiohia nu Îl avea pe Hristos, pentru că acolo erau câțiva proroci și învățători care își desfășurau slujba sub călăuzirea Duhului Sfânt? Lucrurile stau exact invers! **Fiecare Biserică care Îl are pe Hristos cu adevărat, va avea în egală măsură și slujbele în mijlocul ei.** Slujba de apostol înseamnă, în cea mai mare parte, a merge pe câmpul de misiune, nu doar pentru a vesti Evanghelia, cum este cazul evanghelistului, ci pentru a rămâne în acel loc până în momentul când Biserica ia naștere, iar bătrânii pot fi așezați în slujbă. Slujba unui proroc din Biserica Nouului Testament constă în a expune Cuvântul profetic Bisericii Domnului, conform cu însemnătatea lui divină. În 1 Cor.14:29, Pavel scrie: „*Cât despre proroci să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece. Și, dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă. Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor.*” De ce dă Biblia astfel de învățăminte, dacă Dumnezeu nu ar fi avut intenția de a călăuzi practic poporul Său prin intermediul slujbelor profetice? Este clar că aici nu este vorba despre darul prorociei, pentru că o vedem din context: „*Și dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintâi să tacă.*” **Dar, niciodată, în timpul unei prorocii, nimeni nu poate fi întrerupt.** O prorocie este un cuvânt venit direct de la Dumnezeu, prin inspirația Duhului Sfânt.

Pavel spune în versetul 6: „*De ce folos v-aș fi eu...dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?*” În cea mai mare parte se vorbește despre

prorocul care anunță lucruri care vor veni sau descoperă lucruri actuale care privesc Biserica. Totuși, slujba profetică a Noului Testament se descoperă în moduri diverse. În principal se referă la transmiterea într-o formă corectă a Cuvântului profetic Bisericii, sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfânt. Găsim frecvent slujbele de apostol, de proroc sau învățător într-o legătură strânsă. În 2 Timotei 1:11, Pavel scrie: „*Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor.*” În versetul 13, el spune: „*Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus.*”

Cum tocmai am menționat, slujba de învățător este strâns legată de cele de apostol și proroc. Un învățător nu are îndatorirea unui proroc, care constă în a prezenta partea profetică a istoriei mântuirii, ci lui îi este dat să expună în mod amănunțit ceea ce Dumnezeu a descoperit prin slujba profetică, și să învețe în Biserică aceste lucruri. Un învățător ia în considerare toate aspectele învățaturii biblice care privesc Biserica. Slujba de evanghelist este mai bine cunoscută. Ca exemplu, ne vom folosi de evanghelistul Filip, din Fapte 8. Un evanghelist este un slujitor al lui Dumnezeu umplut cu Duhul Sfânt care proclamă cu dinamism Evanghelia lui Isus Hristos și a cărui slujbă este confirmată de Dumnezeu cu semne, minuni și vindecări ale bolnavilor. Ca și în cazul celorlalte patru slujbe, slujba de păstor nu este limitată la o comunitate locală, ci ea se întinde asupra Bisericii Domnului în ansamblul ei. Păstorul poartă responsabilitatea pentru sănătatea spirituală a Bisericii. Un păstor așezat de Dumnezeu știe ce fel de hrană spirituală a prescris Bunul Păstor pentru oițele sale.

Rânduirea bătrânilor

În Biserica lui Isus Hristos, bătrânii nu sunt rânduiți printr-o alegere a majorității (adică, prin vot), ci de către apostoli sau de către acei slujitori ai lui Dumnezeu, desemnați de aceștia. Pavel și Barnaba sunt un bun exemplu pentru aceasta. Citim în Fapte 14:23: „*Au rânduit presbiteri în fiecare Biserică și după ce s-au rugat și au*

postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.” În Tit 1:5, Pavel scrie: „*Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândulă ce mai rămâne de rânduit, și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.*” Episcopii fac de asemenea parte dintre bătrâni, căci ei sunt supraveghetori în Biserică, așa cum vedem în alte traduceri. Acest cuvânt nu are semnificația care i se dă astăzi atât de des. Un episcop este un supraveghetor dintr-o Biserică locală, care face parte din rândul bătrânilor. Cel care crede că accepțiunea actuală a cuvântului „episcop” este cea corectă, trebuie să-și amintească căci în Biserică din Filipi erau mai mulți episcopi. O citim din Filipeni 1:1 „*Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii.*” Remarcăm aici că într-o Biserică locală existau mai mulți episcopi. Aceștia erau bătrânii Bisericii. În 1 Timotei 3:1 citim următoarele: „*... Dacă dorește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.*” De la versetul 2, ne sunt descrise virtuțile și calitățile pe care un episcop trebuie să le posede. Trebuie să fie fără prihană, să știe să-și conducă bine casa. Nu poate fi unul proaspăt întors la Dumnezeu și trebuie să aibă o bună mărturie de la cei din afara Bisericii. Trebuie să fie cinstit, cumpătat în conduita sa, ospitalier și capabil să-i învețe și pe alții.

Responsabilitatea pe care o are un învățător într-o Biserică locală o au și bătrânii din acea Biserică, care la rândul lor trebuie să fie în stare să expună învățătura biblică. În 1 Tes. 5:12-13, Pavel scrie: „*Vă rugăm fraților să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi!*” Aceasta este poziția dreaptă și necesară într-o Biserică locală. Biserica nu trebuie să aibă încredere doar în apostoli, proroci, învățători, păstori și evangheliști, ci trebuie să aibă o deplină încredere și în bătrânii Bisericii. Numai procedând astfel, sunt garantate în Biserică pacea și binecuvântarea. În 1 Timotei 5:17 este scris: „*Presbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora.*” Este o poruncă a Domnului care trebuie

respectată, astfel încât bătrânii să-și îndeplinească slujba cu bucurie. Numai așa vor putea ei să-și exercite slujba de predicator sau învățător cu o deplină consacrare.

Cu privire la bătrâni, Dumnezeu a oferit o protecție cu totul deosebită, așa cum spune versetul 19: „*Împotriva unui presbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori.*” Voi știți că întotdeauna este ușor de găsit ceva la cei pe care Dumnezeu i-a rânduit și pe care îi folosește pentru a binecuvânta Biserica. Nimeni nu trebuie să primească un cuvânt acuzator la adresa unui bătrân, dacă nu vine din gura a doi sau trei martori independenți unul de celălalt. Nu are nici o valabilitate o acuză pe care trei persoane o aduc cuiva, dacă ei s-au sfătuit în prealabil. Trebuie să fie trei martori independenți, care să nu-și fi vorbit mai dinainte. Dacă această regulă ar fi păzită de către toți cei din Biserică, toate pălăvrăgelile de stradă sau de culoar ar înceta repede. Vă îndemn să nu primiți nici o plângere împotriva unui frate sau a unei surori, decât în prezența acestora. Nimeni nu trebuie să intre în conversație pe acest subiect fără a acorda posibilitatea părții acuzate de a se apăra. În 1 Timotei 4:13, Pavel scrie: „*Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora.*” Apoi, Pavel își sfătuiește tovarășul de slujbă să însuflețească darul primit de la Dumnezeu. Din context reiese că Timotei a primit acest dar prin punerea mâinilor bătrânilor. În versetul 14 este scris: „*Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie, cu punerea mâinilor de către ceata presbiterilor. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.*”

În încheiere el îi dă această serioasă atenționare: „*Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii...stăruiește în aceste lucruri.*” Pentru Pavel era lucru de mare valoare să știe că ai lui colaboratori păzesc aceeași învățătură pe care a primit-o el de la Domnul. După ce bătrânii au fost rânduiți de către apostolii care au fondat acea comunitate, aceștia poartă responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu pentru a continua să dea mai departe fără greșală aceeași învățătură. Sarcina și responsabilitatea lor este mult mai mare decât se

crede în general. În timpul unei călătorii a lui Pavel, el a trimis să-i cheme pe bătrânii Bisericii. Această relatare o găsim în Faptele Apostolilor 20:17: „*Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes și a chemat pe presbiterii Bisericii.*” Pavel nu a chemat nici apostoli, nici proroci, nici învățători, ci el i-a chemat pe bătrânii Bisericii din Efes. Am putea citi întreg capitolul pentru a vedea modul în care el vorbește bătrânilor, dar vom citi doar versetul 27, în care ne este spus: „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.*” Puteți observa cum în versetul 17, frații sunt numiți bătrâni, dar în versetul 28, ei sunt numiți episcopi. Este de neapărată trebuință să recunoaștem că bătrânii nu sunt aleși prin votul Bisericii, ci ei sunt așezați de către Duhul Sfânt. Bătrânii au în același timp, sarcina de a se ruga pentru bolnavii din Biserică, la fel cum evanghelistul Filip în Samaria a putut să se roage pentru toți cei care au venit acolo. Este scris în Iacov 5:14: „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.*”

Noi putem reține aceste cuvinte, cum am spus-o în rândurile de mai sus, că mădularele unei comunități nu trebuie să-și pună încrederea într-un evanghelist itinerant, ci trebuie să acorde încrederea lor bătrânilor Bisericii locale care sunt mereu dispuși să se roage pentru bolnavi. Trebuie făcut un apel ca fiecare copil al lui Dumnezeu să recitească cu atenție și în rugăciune fiecare pasaj biblic care vorbește despre acest subiect, astfel încât noi să putem experimenta din nou în Biserica Dumnezeului celui Viu rezultatele binecuvântate după care suspinăm de atâta timp.

Este scris în Evrei 13:17 „*Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele.*” Petru a scris în 1 Petru 5:1 „*Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martur al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită:*

Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și când ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când se va arăta Păstorul cel Mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei.” Petru, deși era un apostol, se considera, în același timp un frate responsabil al Bisericii locale, un bătrân, un presbiter, căci Biserica este constituită din toate comunitățile locale. Tot ceea ce are loc în Biserica Dumnezeului celui Viu, indiferent de slujbă, fie că e vorba de proroci, de apostoli, de păstori, de învățători, de evangheliști, bătrâni sau episcopi, totul se îndeplinește într-o armonie desăvârșită cu Capul, Isus Hristos, și în relație unii cu alții.

Sunt conștient că această temă nu a fost decât ușor atinsă, dar eu doresc ca fiecare să fie stimulat ca să pătrundă mai adânc în acest subiect. Să înțelegem bine faptul că Biserica lui Isus Hristos nu este un crez sau organizație omenească în care poți intra precum un membru al unei societăți mondene. NU! Ea este o instituție divină - un organism viu. Fiecare mădular al Bisericii este născut din nou prin Duhul Sfânt și umplut de același Duh, pentru a fi plasat sub călăuzirea Duhului Sfânt. Adevărata Biserică a Domnului nu cunoaște nici nu „membru pasiv”.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank